03/09/2022

Ανακομιδή των Ιερών λειψάνων του Αγίου Νεκταρίου: Ευωδίαζαν τα λείψανα του Αγίου

/ Επικαιρότητα

Την ανακομιδή του ιερού λειψάνου του Αγίου Νεκταρίου, του Αγίου της υπομονής, της καρτερίας, της αγάπης και της συγχώρεσης τιμά η Εκκλησία μας σήμερα 3 Σεπτεμβρίου.

- ***της Δέσποινας Σωτηρίου***

Γεννημένος σ’ ένα μικρό χωριό της Σηλυβρίας από πάμφτωχη οικογένεια, από

μικρό παιδί το μόνο που ζητούσε ήταν να βοηθά όσους είχαν ανάγκη.

Διαβάζουμε,την συγκλονιστική αφήγηση του αιωνοβίου Αρχιμανδρίτου Τιμοθέου Καλαμπερίδη, για την Ανακομιδή των ιερών Λειψάνων του Αγίου Νεκταρίου (Α’ Ανακομιδή το έτος 1921, Β’ 1923, Γ’ 1927, Δ’ 1953):

-Αρχιμανδρίτης Τιμόθεος: Στο Μοναστήρι ήλθα τον Οκτώβριο του 1952, σε ηλικία 55 ετών. Τον επόμενο χρόνο –συγκεκριμένα στις 2 Σεπτεμβρίου 1953– έγινε η Ανακομιδή του Ιερού Λειψάνου του Αγίου Νεκταρίου.

Η Ανακομιδή –που αποφασίσθηκε το καλοκαίρι– έγινε αφού σουρούπωσε. Θα ήταν 8 με 9, βραδάκι πιά. Δεν είχαμε ηλεκτρικά• Με τα λούξ δουλεύαμε. Όλοι, γύρω–τριγύρω, με αναμμένες λαμπάδες και κεριά.

Στην αρχή διαβάσθηκε η Ακολουθία. Αφού βγάλαμε τα άγια λείψανα, τα τοποθετήσαμε σε λεκάνες. Τα πλύναμε με ροδόσταμο και άλλα αρώματα. Σε ορισμένα Λείψανα ήταν το ύφασμα κολλημένο πάνω. Τα καθαρίσαμε. Κάναμε Παννυχίδα και τα τοποθετήσαμε στο Ναό για προσκύνημα. Η ευωδία που χυνόταν ολόγυρα, δεν γίνεται να περιγραφεί! Τι πράγμα ήταν αυτό, καταπληκτικό!

Τα τοποθετήσαμε στην μέση του Ναού. Την Κάρα και τα υπόλοιπα Λείψανα. Βάλαμε και την αρχιερατική μίτρα, την πατερίτσα και τα δικηροτρίκηρα. Περνούσε ο κόσμος και ασπαζόταν με συγκίνηση. Ξέχασα να σου πω, ότι ο Δεσπότης είπε σε μένα και στον π. Αμφιλόχιο Μακρή να φροντίσουμε για τον ευτρεπισμό των Λειψάνων.

Για το Γεγονός, συντάχθηκε το ακόλουθο πρακτικό:

«Εν Αιγίνη και εν τη Γυναικεία Κοινοβιακή ιερά Μονή της Αγίας Τριάδος, σήμερον τη 3η Σεπτεμβρίου του 1953, ημέρα της εβδομάδος Πέμπτη και ώρα 6 μ.μ. συνήλθεν η ολομέλεια της αδελφότητος εν τω γραφείω αυτής κατόπιν προσκλήσεως της Καθηγουμένης Οσιωτάτης Γεροντίσσης Χριστοδούλης μοναχής και υπό την προεδρείαν αυτής.

Κατά την συνεδρίασιν ταύτην, μετά κεκανονισμένην προσευχήν, η καθηγουμένη εισηγείται: «Αγαπηταί εν Χριστώ αδελφαί, κατέχομαι ήδη υπό το κράτος ιεράς συγκινήσεως διά το τελεσθέν μέγα γεγονός σήμερον εις την καθ’ ημάς Ιεράν Μονήν, τεθέντος κατόπιν τριακοντατριετίας του λύχνου επί της λυχνίας, ίνα φωτίζη πάντας τους επικαλουμένους Αυτόν εν αληθεία, δηλαδή της Ανακομιδής των θείων Λειψάνων του Κτίτορος της ιεράς ημών Μονής, θείου Ιεράρχου Πενταπόλεως Αγίου Νεκταρίου.

Εκτός του προισταμένου και Πνευματικού ημών Πατρός, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης Κυρίου Κυρίου Προκοπίου, παρευρέθησαν δε εκ θείας συμπτώσεως ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης πρώην Ηλείας Αντώνιος, ο Αρχιερατικός Επίτροπος Ύδρας Αρχιμανδρίτης Χρύσανθος, ο Αρχιμανδρίτης Ιωάννης Ηλιόπουλος, Αρχιμ. Αμφιλόχιος Μακρής και ιεροδιάκονος Σεβαστιανός, άπας ο κλήρος Αιγίνης, ο Δήμαρχος, ο ειρηνοδίκης και ο διοικητής χωροφυλακής. Περί δε την χθεσινήν 8 μ.μ. ώραν χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου πνευματικού ημών Πατρός και παρουσία των αναφερομένων Κλήρου και Αρχών, εγένετο η Ανακομιδή των ιερών Λειψάνων. Σήμερον δε ετελέσθη Λειτουργία, συλλειτουργησάντων μετά του εφημερίου της Ιεράς ημών Μονής Αρχιμανδρίτου Τιμοθέου, των Αρχιμανδριτών Ιωάννου, Χρυσάνθου, Καλλιοπίου, Παύλου και των ιερέων Δημητρίου, Παναγιώτου και Αναστασίου και του ιεροδιακόνου Σεβαστιανού.

Εις τους αίνους εγένετο η προσκύνησις της Αγίας Κάρας του θείου Ιεράρχου Αγίου Νεκταρίου, πλημμυρησάσης το εκκλησίασμα αρρήτου ευωδίας. Συνταχθέντος του παρόντος υπογράφεται.

Οι παραστάντες κατά την Ανακομιδήν την εσπέραν της δευτέρας Σεπτεμβρίου 1953:

† Ο Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης Προκόπιος
† Ο Μητροπολίτης πρώην Ηλείας Αντώνιος
Ηγουμένη της Αδελφότητος Χριστοδούλη μοναχή•
Ακακία, Θεοδοσία, Μελάνη, Νεκταρία, Ευφροσύνη,
Ξένη, Παρθενία, Κυριακή, Παρασκευή, Αγάθη, Ευνίκη,
Ελισάβετ, Χριστονύμφη, Συγκλητική, Ευπραξία, Σαλώμη,
Μητροδώρα, Παρθενία, Θεοφανώ Μοναχαί.
Θέκλα Ηγουμένη Ι. Μονής Ερμιόνης, Μακρίνα, Μαρκέλλα,
Ευσεβία, Ευφημία, Θέκλα Μοναχαί
Μαριάμ Ηγουμένη Ιεράς Μονής Αγίας Αικατερίνης
Ο Δήμαρχος Αιγίνης Γεώργιος Χελιώτης
Ο Ειρηνοδίκης Αιγίνης Γεώργιος Μέρτικας
Ο Διοικητής χωροφυλακής Πατεράκης
Ο Γραμματεύς Μητροπόλεως Ιωάννης Δεριζιώτης
Ο Σύμβουλος Επικρατείας Παναγιώτης Μερτικόπουλος
Ο Κλήρος Αιγίνης: Αρχιμ. Ι. Ηλιόπουλος, Αρχιμ. Τ. Καλαμπερίδης, Αρχιμ. Χ. Κανέλλης, Αρχιμ. Κ. Αγγελάκης,
Ιερ. Κων. Κανάκης, Ιωάννης Χαρτοφύλακας, Χρήστος

Παπαγεωργίου, Δημήτριος Λυκούρης, Αναστάσιος,
Αρχιμ. Παύλος, Αρχιμ. Αμφιλόχιος Μακρής, Παναγιώτης»».

Ο Βίος του Αγίου Νεκταρίου

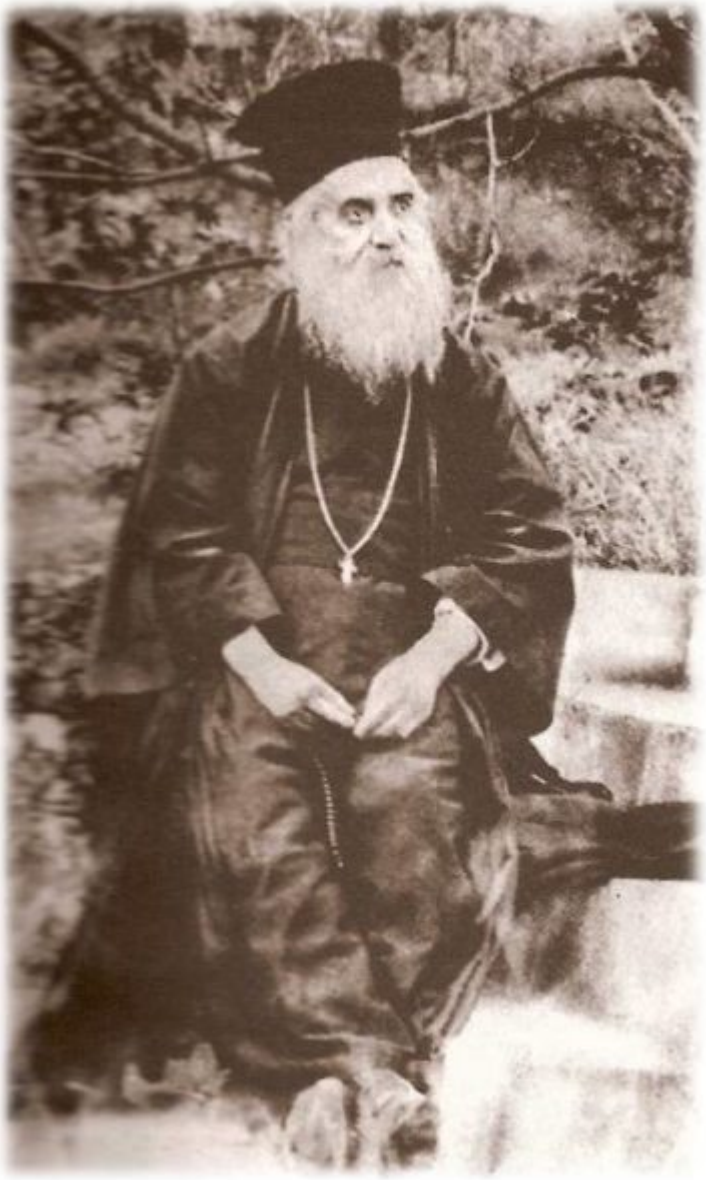

Ο Άγιος Νεκτάριος γεννήθηκε στη Σηλυβρία της Θράκης το 1846. Γονείς του ήταν ο Δήμος και η Βασιλική Κεφαλά. Ήταν το πέμπτο αγόρι της οικογένειας και όταν τον βάφτισαν του έδωσαν το όνομα Αναστάσιος. Στην Σηλυβρία διδάχτηκε τα πρώτα γράμματα, αλλά επειδή η οικογένειά του ήταν φτωχή, αποφάσισε να πάει στην Κωνσταντινούπολη όπου θα συνέχιζε τις σπουδές του, ενώ ταυτόχρονα θα εργαζόταν.

Πράγματι, σε ηλικία 14 ετών, πήγε στη Βασιλεύουσα όπου άρχισε να εργάζεται στο

καπνεργοστάσιο ενός συγγενή του. Παρόλο που εργαζόταν, δεν τον πλήρωναν για την εργασία του κι έτσι ο Αγιος δυσκολευόταν να βρει ακόμα και να φάει. Οι δυσκολίες της ζωής, δεν τον εμπόδισαν, όμως, τα βράδια του να τα αφιερώνει στη μάθηση και να τα περνά διαβάζοντας βιβλία και εκκλησιαστικές μελέτες.

Κάποια στιγμή αποφάσισε να επισκεφθεί τους Αγίους Τόπους. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού προς τα εκεί, ξέσπασε μεγάλη θαλασσοταραχή και κινδύνεψε το πλοίο να βυθιστεί. Ο Αγιος Νεκτάριος βύθισε στη θάλασσα το Σταυρό, που κουβαλούσε πάντα μαζί του, και η θάλασσα αμέσως ημέρεψε. Ο Σταυρός όμως χάθηκε και ο Αγιος λυπήθηκε πολύ. Όταν το πλοίο, όμως, έφτασε σώο στον προορισμό του, ο Σταυρός βρέθηκε κολλημένος στα ύφαλα του πλοίου. Αυτό ήταν το πρώτο θαύμα που έκανε ο Αγιος Νεκτάριος εν ζωή. Το μετόχι του Παναγίου Τάφου προσέλαβε τον Αγιο και έτσι έμεινε εκεί ως την ηλικία των 20 ετών.

Όταν συμπλήρωσε το 20 έτος της ηλικίας του, πήγε στο χωριό Λιθί της Χίου. Εκεί δίδαξε γράμματα στα παιδιά του χωριού, επί 7 συνεχή έτη. Η επιθυμία του Αγίου ήταν να γίνει μοναχός. Κάνοντας πράξη την επιθυμία του, χρίστηκε μοναχός στη Νέα Μονή της Χίου. Στη Νέα Μονή μελέτησε εκτενώς τα συγγράμματα που βρίσκονταν στην βιβλιοθήκη της Μονής. Το 1877 χειροτονήθηκε Διάκονος στο ναό του Αγίου Μηνά και έλαβε το όνομα Νεκτάριος.

Με τη βοήθεια του Ιωάννη Χωρέμη (ευκατάστατου Χιώτη) και του Πατριάρχη Αλεξανδρείας Σωφρόνιου, ο Αγιος τελείωσε τις Γυμνασιακές του σπουδές στην Αθήνα και σπούδασε στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Αφού πήρε το πτυχίο του το 1885, πήγε στην Αλεξάνδρεια, όπου χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος και εργάστηκε ως γραμματέας του Πατριαρχείου και ως Πατριαρχικός Επίτροπος στο Κάιρο. Το έτος 1889 χειροτονήθηκε στο Κάιρο, Μητροπολίτης Πενταπόλεως. Ο Αγιος Νεκτάριος ασκούσε τα καθήκοντά του με ζήλο και αρετή. Η προσωπικότητά του όμως και οι δραστηριότητές του, προκάλεσαν το μίσος σε ανθρώπους που βρίσκονταν στο περιβάλλον του Πατριάρχη Σωφρόνιου. Αυτοί συκοφάντησαν τον Αγιο Νεκτάριο ότι εποφθαλμιούσε το αξίωμα του Πατριάρχη και κατάφεραν να εκδιωχθεί από το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας.

Ο Άγιος ήρθε στην Αθήνα, όπου για ένα έτος δεν έβρισκε εργασία και στερούνταν συχνά και το ίδιο το φαγητό. Ζήτησε από το Υπουργείο Παιδείας να τον διορίσει Ιεροκήρυκα όπου θεωρούσε το Υπουργείο σωστό. Τελικά διορίστηκε Ιεροκήρυκας στη Χαλκίδα. Κατά τη διάρκεια της θητείας του εκεί, αποκαλύφθηκε η συκοφαντία που είχε υποστεί στο Πατριαρχείο Αλεξανδρείας.

Το 1894 ο Άγιος Νεκτάριος διορίστηκε Διευθυντής της Ριζαρίου Σχολής. Η φωτογραφία που συνοδεύει το κείμενο έχει τραβηχτεί στον περίβολο της Σχολής εκείνη την εποχή. Ο Άγιος διεύθυνε τη Σχολή με υποδειγματικό τρόπο και απεριόριστη αγάπη για τους σπουδαστές της. Όσο ήταν ακόμη διευθυντής στη Σχολή, αγόρασε ένα μικρό και παλαιό μοναστήρι στην Αίγινα. Με πολλούς κόπους κατάφερε να αναστηλώσει και να μεγαλώσει το μοναστήρι αυτό.

Το 1908, και αφού είχε διευθύνει την Ριζάριο για 14 συνεχή έτη, παραιτήθηκε από τη θέση του Διευθυντή για λόγους υγείας. Ο Άγιος Νεκτάριος συνέχισε τον βίο του στο μοναστήρι της Αίγινας. Ταπεινός και απλός όπως ήταν, λάμβανε στο μοναστήρι, μέρος σε κάθε ασχολία, βοηθώντας ακόμη και τους εργάτες στις εργασίες τους. Παράλληλα με τις ασχολίες του αυτές, μελετούσε βιβλία και συνέγραφε. Επιγραμματικά αναφέρουμε το έργο του «Περί του Σχίσματος», τριάντα Τριαδικούς ύμνους, εκατόν πενήντα τέσσερις ύμνους για την Θεοτόκο καθώς και πολλούς εκκλησιαστικούς λόγους.

Στη μονή έζησε ο Άγιος Νεκτάριος ως το 1920 που δημιουργήθηκε ένα πρόβλημα στον προστάτη του και αρρώστησε. Υποφέροντας από φρικτούς πόνους μεταφέρθηκε στο Αρεταίειο Νοσοκομείο Αθηνών. Στις 9 Νοεμβρίου του 1920 παρέδωσε το πνεύμα του σε ηλικία 74 ετών. Κατά τη διάρκεια της ζωής του όπως και μετά το πέρας αυτής, ο Άγιος έκανε πολλά θαύματα. Είναι ο νεότερος Άγιος της Εκκλησίας μας και η μνήμη του τιμάται στις 9 Νοεμβρίου.